

כל בוקר השכימים לך בשחר חדש,
 כל ציפור לך רגה שירי מלאכים,
 התהלהת בארץ ככוהן במקדש,
 כל דשא הנץ לך אלף פרחים.
 כל רגע היה לך רגע שבקדושה
 לא חסכת عمل, וambilי לחשות אודותיך,
 ולא הייתה חזקה, ולעתים — חלואה
 אך לימדת בمسירות תורה לתלמידיך.
 לימדת תלמידיך הנדסה וחשבון,
 כי ידעת בגולה תוצאות הבורות
 רצית שאיכרינו ידעו אל נכוון
 לבנות מולדתם בתבונה ודיקנות.
 לרגע אחד לא פסקת מלמד
 אחר בית-ספרך בא הצעיף,
 והיה הוא קטן, אך כאוהל מועד
 חמימות, ותרבות סביבותיו הציף.

וכעת, שתיליך — אילנות ענקים,
 חניכיך מירושלים, מטולה ונחלה
 שלוחים פוארה, שורשים עמוקים,
 תוצאות عملך אשר דרכם סלל.
 ועת לאחרונה למנוחות ליוינדר
 מוקיריך למאות נקבצו אליך,
 בכבוד והערצה בארון נשואך
 לברך האורות של שיפעת מפעליך.

נאמר לנו: يتגדל וيتקדש
 ذكرك هيكل, أم ومורה
 يمتلك لك لعد رجبي نهلل.
 شلوم لك, شلوم, شلحבת أورا.